

til at skaffe sig Bogen. Dette er fuldkommen rigtigt, men det forekommer mig, at det er en lige saa utvilsom Fordel for Samfundet, at ethvert Individ, som det kan interessere det Offentlige at skaffe sig nærmere Kundskab om, ogsaa er forsynet med tilstrækkelig Legitimation. Den fast bosiddende Del af Befolkningen kender man; om den veed man, hvor man kan tage den, og hvem det er, man har at holde sig til; men med Hensyn til den omvankende Del af Befolkningen derimod forekommer det mig, at det Offentlige er i højeste Grad interesseret i til enhver Tid med Værd at kunne faae konstateret, hvem den Omvankende er, om han i Virkeligheden er den, han giver sig ud for. Skulde Vedkommende staa paa Grændsen mellem hæderlig omvankende Arbeidere og egentlige Vagabonder, og staa saaledes paa Grændsen, at en eller anden Politimester maaske kunde faae feilt Syn paa ham og anse ham for at høre til den sidstnævnte Klasse, saa er det ogsaa en absolut Fordel for ham, at han gjennem en utvilsom gyldig Legitimation kan gjøre Rede for, hvem han er, i Stedet for, som den høitærede Minister vistnok med fuld Høie bemærkede, at udsætte sig for at blive opholdt undertiden i temmelig lang Tid, indtil utvilsomme Oplysninger om ham kunne skaffes tilveie. Det forekommer mig derfor, at Fordelene ved at paanøde de omvankende Individuer en Arbeidsbog er gjensidig; det er en Fordel for det Offentlige og en Fordel for de Private, og begge Dele i Forening indeholde en fuldstændig tilstrækkelig Grund til at vedtage Bestemmelser derom, selv om den nuværende Frihed paa enkelte Punkter skulde lide nogen Indskrænkning.

Jeg beklager, at den høitærede Justitsminister anfaa Vædringsforlaget under Nr. 14 som umuligt. Jeg haaber imidlertid, at min Opfattelse af den høitærede Ministers Ytring i saa Henseende ikke har været ganske korrekt, eller at det i alt Fald senere maa blive godtgjort for mig, at „Umuligheden“ af at vedtage dette Forslag dog ikke er større, end at Karakteren deraf kunde lempes noget til f. Ex. til „kan passere“. Jeg maa for mit Vedkommende sige med fuld Bestemthed, at dersom § 15 ved Afstemningen her ikke faar en saadan Affattelse, at jeg kan anse den for at være et effektivt Værn mod indenlandske Vagabonder, saa er jeg for mit Vedkommende meget tilbøjelig til at slutte mig til de ærede Herrer, der have stillet Forslaget under Nr. 13 i Forbindelse med Underændringsforlaget under Nr. 14, med andre Ord stillet Forslag om at reducere Loven til kun at gjælde for udenlandske Vagabonder. Skulde derimod i Virkeligheden Forslaget under Nr. 14 være en Umulighed, saa vil jo ogsaa Forslaget under Nr. 13 plus Forslaget under Nr. 14 være en Umulighed, og jeg vil da se mig i den beflavelige Nødvendighed at maatte stemme mod Loven i dens Helhed, idet jeg saa langt vil foretrække at vente med at faae bedre Bestemmelser

for Ublændinge, indtil vi ogsaa kunne faae lignende Bestemmelser for Indlændinge, eller i alt Fald indtil vi kunne faae dem uden tillige at opgive det, vi nu have som Værn mod indenlandsk Vagabondage. — Jeg har kun endnu en lille Bemærkning at rette til den høitærede Ordfører for Forslagsstillerne til Forslaget under Nr. 11. For at paavise, hvor absurd det vilde være at paanøde ikke alene dem, der søgte Erhverv ved legemligt Arbejde, men overhovedet alle dem, der søgte Erhverv, en saadan Arbeidsbog, nævnte den ærede Ordfører som et slaende Exempel, at endog Kunstnere, som reiste omkring fra Gaard til Gaard, eller — som jeg tror han yttede sig — fra Gode til Gode for at søge Arbejde, vilde være underkastede en saadan Bestemmelse. Jeg maa tilstaa, at det forekommer mig at være ganske i sin Orden, om en saadan Kunstner eller soi-disant Kunstner var underkastet en saadan Forpligtelse. Vi have jo allerede det Slags omvandrede Kunstnere, som komme saa nær til Begrebet Vagabonder, netop i den Genre, som det ærede Medlem antydede, at jeg tror, at en Politimester vilde være meget tilfreds med, at Bestemmelsen ogsaa kunde ramme dem. Det er os Alle — idet Mindste dem, der bo paa Landet — bekendt nok, i hvilken Grad Lysten til at se sit eget og sine Venners og Bekendtes Billede, tiltager, og det er jo da selvfølgelig, at denne Lyst fremkalder en stor Mængde mer eller mindre Kunstnere, som søge at fyldestgjøre denne Lyst, men som i det Mindste for et almindelig flygtigt Blik undertiden staa lige saa nær ved Vagabonderne som mangfoldige, ja jeg tør sige som Flertallet af dem, der søge Erhverv gjennem legemligt Arbejde. Naar man overhovedet vil vedtage Noget om, at de Kunstnere, som vandre omkring for at søge Erhverv udenfor den Kreds, hvor de høre hjemme, skulde være forsynede med en Arbeidsbog, saa finder jeg det overmaade priseligt, at Bestemmelsen herom rammer Alle, thi det er ganske umuligt gjennem Udtryk som Haandværk, legemligt Arbejde eller Lignende at præcisere, hvad det egentlig er for Grupper, der ere særlig faretruende for Samfundet, forsaavidt som de ved at vandre om forsalde til Vagabondage.

Mellemann: Jeg vil først tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger angaaende den Stilling, hvori denne Sag nu synes at være kommen, og særlig angaaende Udvalgets Stilling, og jeg kan ikke begynde disse Bemærkninger paa en bedre Maade end ved at minde om Noget, som den høitærede Justitsminister yttede ved 2den Behandling, nemlig, at det altid vil vise sig at være vanskeligere at stabe Noget end at kritisere det. Dette har Udvalget i Sandhed faaet at føle ved denne Sag. Det kan være muligt, at Udvalget har indladt sig paa en Opgave, som det strax fra Begyndelsen af burde have afvist, men, naar det